

[Niels Anker Kofoed]

har. Landbruget kan ikke blive rentabelt, for vi kan ikke slippe med en rentebelastning, der er under én 7-8 mia kr. om året. Hvad betyder det? Det betyder, at man skal have store prisforhøjelser for at få det hjem.

Må jeg så sige noget om prisforhøjelser. Vi har set, at vi i 1981 og 1982 glædeligvis vil få en større indkomst i landbrugssektoren, og den glæde deler jeg med landbrugsministeren. Det er en kombination af prisstigninger på 16 pct. og en god høst. Men vi skal samtidig se på det, landbrugsministeren nu siger, nemlig prisforhøjelser på 10 pct. plus devalueringseffekten på den grønne krone, hvis man får den igennem. Hvis man i det hele taget kan lægge den oveni, så vil det blive en prisstigning, der måske – jeg siger måske – svarer til omkostningsstigningen, for læg mærke til, at resultaterne ikke er så voldsomt store og gode i 1982, til trods for at vi havde de store prisforhøjelser sidste år.

Læg mærke til, at en familieindkomst på 100.000 kr. ikke er noget godt resultat. Det er et dårligt resultat, hvis man skal have en sund landbrugssektor. Det, man har glemt, er, at det er dyrt at have landbrug, og at det er dyrt at producere. Derfor skal der en væsentlig højere indtjening til. Jeg ville være ovenud tilfreds, hvis vi havde nået det mål, at familieindkomsten lå på 200.000 kr. Så kunne vi sige, at landbrugsproblemerne lå i et fornuftigt leje. Men landbrugsministeren og regeringen og de øvrige partier skal huske på, at det er en familieindkomst, vi taler om. Der er mere end én person, og det er ikke 1.800 timer, det er mere end 1.800 timer, der tales om.

Men det væsentlige problem er, hvordan vi får egenkapitalen styrket. Det er derfor, vi foreslår konjunkturudligningsfondens medvirken til henlæggelser, således at man kan frigøre sig.

Nu skal jeg forklare landbrugsministeren, hvad ideen er på længere sigt med beslutningsforslaget. Det, der først og fremmest er opgaven – og jeg vil mene også folketingets opgave – er: vi erkender landbrugets vanskeligheder, det tror jeg der er bred enighed om; men det, vi skal gøre fra lovgivningsmagts side, er at sidestille det danske landbrugserhvervs betingelser med de betingelser, man har i Holland og i Vesttyskland. Det, vi kan gøre, er politisk at fjerne de ekstra foranstaltninger, vi pålægger landbrugserhvervet. Der-

til hører også ejendomsskatterne. Dertil hører også kapitalvindingsskatten. Dertil hører også formueskatten.

Bl.a. landbrugsministeren kommer ind på, hvordan man vil finansiere dette, for vi går jo ind for, at der skal spares. Ja men så vil jeg sige, at der er et andet problem: hvad koster egentlig finansiering af vores skibsværfter i Danmark? Er det usandsynligt, at det har kostet 1½ mia kr. i 1981 at holde 10.000 arbejdspladser ved lige? Hvis vi ser på statens investeringsplaner frem til 1985, ser vi, at man vil udvide dem med 10 mia kr., og det er til boligbyggeri. Det er et spørgsmål, om man ikke burde prioritere disse midler og se på, hvad det giver, hvis man havde sat de 3 mia kr. i f.eks. landbrugssektoren til at nedbringe landbrugets gæld med, så disse landbrug kan få en sådan gældsbelastning, at de kan køre. Det er et spørgsmål, vi kan stille os.

Der er bred enighed i folketinget om, at vanskelighederne er store. Det, der er spørgsmålet, er, hvordan vi bliver enige om at finde en løsning, der også på længere sigt kan holde. Vi er vist nogle, der husker statsministerens tilfredshed med forliget med landbruget i 1980, men vi kan se på landbrugsregnskabet, at det er en begrænset effekt, disse foranstaltninger har haft. Derfor skal vi tage stilling til, hvordan vi kommer landbruget til hjælp, således at det kan vide, hvor det skal stå. Der er en psykologisk faktor, vi ikke skal tage helt fejl af. De familier, der nu i 3-4 år har kørt med underskud, vil godt have at vide, hvornår der kommer en løsning, hvornår der kommer en afklaring af problemerne. Der er et hensyn til disse landbrug, som har investeret i tillid til, at det var godt for samfundet, og at det så også var godt for landbruget. De er blevet skuffet, og det, vi hidtil har hørt fra regeringen, har just ikke, det kan jeg i hvert fald ikke tro, skabt nogen optimisme hos disse mennesker.

Det sidste, vi skal gøre, er, at vi i 1982 skal tage stilling til, om det er muligt at have et landbrugserhverv i dette land, som et flertal i folketinget ønsker, nemlig en animalsk produktion og gerne med en stigning på 3 pct. om året. Der er et stort flertal i folketinget, der accepterer, at dette er rigtigt. Derfor er det vores opgave at skabe sådanne betingelser, sådanne forhold, at det kan køre. Hvis vi ikke foretager de fornuftige indgreb